

Salvátor

57

listopad 2020

INFORMAČNÍ OBČASNÍK CHRUDIMSKÉ FARNOSTI

Komu dát svůj hlas?

V uplynulých týdnech jsme byli svědky různých volebních klání, u nás i v cizině. Demokracie by měla být doslova „vláda lidu“. Rovné volební právo je přece jedním ze základních pilířů demokratických společností. Tento společenský pakt však, jak můžeme vidět, nepřináší vždy společenský smír. Naopak! Když před sto lety padaly mnohé monarchie, lidé čekali novou, spravedlivější éru. Oslavovali nadšeně její příchod. Odcházející králové vládli více méně svrchovaně a mnohdy svou autoritu zakládali na tom, že „jsou z Boží milosti“. Ve více případech to bylo sice brání jména Božího nadarmo, ale ani „lidovláda“ se neukázala jako bezvýhradně dokonalá. Věřící člověk není anarchista, proto přijímá veřejnou autoritu, avšak s výhradou toho, co jde přímo proti Božím zákonům.

Slavnost Ježíše Krista Krále na konci církevního roku byla zavedena právě po první světové válce. Někdo by řekl, že to byl nabádavě zvednutý prst církve nad společenským vývojem. V té době heslo: „Viva Cristo Rey“ bylo také posilou pronásledovaných mexických křesťanů.

Šlo snad o nostalgické gesto v době, kdy končily aliance trůnů a oltářů? Jistě to všechno můžeme s odstupem let hodnotit různě. Něco však, podle mého, je nosné stále.

Ježíš Kristus vládne a bude vládnout všemu a navěky, tomu věříme. Není to ovšem z vůle lidu, ale je to opravdu z Boží milosti. On je vlastně Boží milost sama. Nevládne zbraněmi

nebo zákulisní diplomacií, vládne nezpochybnitelnou, autentickou pravdou a láskou. Neuchází se o hlasy ve volebních kláních za pomoci týmu biskupů, kněží, řeholníků a angažovaných věřících. Nepořádá kampaně ani volby, je svrchovaný, nepotřebuje nás, aby uskutečnil svou moc. Jeho svrchovanost poznáme, až se dovrší čas. Ježíš Kristus se přesto i dnes uchází o náš hlas. Touží po tom, abychom se rozhodli pro Něj. Proč, když má všechno? Ano, vládne vším, ale nemá naše srdce, naši svobodnou odpověď na svou lásku. Slavit Krista Krále není nostalgické, je to příležitost znovu mu dát svůj hlas, rozhodnout se pro Něj celým srdcem. Smysl této krásné volby chápeme už teď, ale plně se ozřejmí, až On přijde a „Bůh bude všechno ve všem“. Volme proto právě dnes Krista Krále!

Otec Jiří

Za otcem Josefem Smolou

Vzpomínka otce Vojtěcha Novotného

Píše se červen 2009. Odchod otce Josefa Smoly z chrudimské farnosti se blíží. Poslední měsíc a kousek. Asi bych to měl už říct? Cítím stále více, že mě Bůh zve ke kněžství. Jenže – co když je to jen sen? Nevím, jak se v takové situaci chovat. Měl bych to říct jako prvnímu otci Josefovi – z kněží mě zná nejdéle. Třeba řekne, že ne – a půjdeme v klidu dál...

A tak je normální čtvrtek, mše svatá u Kateřiny. Celý rozechvělý si plánuji, jak to ze sebe po mši vysoukám. Jenže v sakristii jedna paní, pak druhá. Ani chvíli není otec Josef o samotě! Už jsme přede dveřmi. Jsem smutný, dnes to nevysjde.

„Nechceš vzít na náměstí? Jsem tu autem.“

Oči mi zajiskří. Jenže nejedeme sami. Naštěstí ten druhý vystupuje dříve. Na křižovatce u fary s vypětím všech sil konečně vykodrcám: „Mohl bych se vás na něco zeptat?“

„Aha,“ zní odpověď, „tak já kousek pojedu.“

„Nevím, jestli si to nevymýšlím: ale cítím, že mě Bůh volá ke kněžství.“

Byl to moment velice náročný. Ale nádherný! První člověk, který to slyšel. Celý život budu pamatovat i na následné povídání.

Otče Josefe, děkujeme, že jste se měsíc, co měsíc každý první čtvrtek modlil za nová kněžská povolání. Děkuji, že jste mohl stát po mém a Petrovu boku při našich primiciích.

Vzpomínka Libušky Popelkové

Velice brzo po nastoupení do farnosti v Chrudimi začal pan vikář zpívat ve Slavoji. Po celou dobu byl pilnou a spolehlivou oporou sboru a vydatně pomáhal hochům v basu. Měl své pevné místo mezi námi a velice dobře vycházel i se sbormistrem. Pomáhal nám s výslovností latinských textů a také s porozuměním delších pasáží. Někdy, než začal odpovídat, si pomohl krátkým „jo, jo“, a tak jsme mu mezi sebou tajně, po domácku a s láskou říkali „Jojo“.

Když později jezdil z Heřmanova Městce, tak mě ze zkoušek vozil Na Rozhlednu. Zachovám si na něj milou vzpomínku.

I když už opravdu nemohl dojíždět a zpívat, byl se Slavojem ve spojení: sbormistr mu volal ze zkoušek a sbor ho

halasně pozdravoval. S mnohými členy si příležitostně telefonoval nebo vyměňoval e-mailové zprávy. Když slavil sedmdesáté páté narozeniny, nabídl nám, kolegům ve Slavoji, tykání. Já jsem ho ale stále s úctou oslovovala „pane faráři“.

Vzpomínka manželů A. a T. Pavlíkových

Pater Josef Smola byl klidný a nekonfliktní muž. Ale ne vždy. Stalo se asi před patnácti lety – bylo nedělní ráno, den chrudimské poutě. Stánkaři postavili před vchodem do sakristie své obchůdky těsně vedle sebe, takže nebylo možné mezi nimi projít. Od fary přicházející P. Smola se zastavil a požádal o umožnění přístupu tím, že prodejci své stánky trochu posunou. To ovšem tvrdě narazil. Obchodníci se začali svolávat. Sbíhaly se hlavně ženy a zprvu klidně, posléze však zvýšenými hlasy vysvětlovaly, že si prodejní místa zaplatily a nic jiného je nezajímá. Prostě se nehnou. Pater se protlačil mezi dva stánky a dost drsně kymácející se konstrukce odsunul od sebe. Dav prodejců zhoustl, křik se zvýšil. Milý farář zaujal bojové postavení a potyčka byla na spadnutí. Seběhli jsme po schodech od sakristie a táhli jsme ho rychle do kostela. Hemžící se stánkaři vyčerpali všechny možné vulgarismy, až jedna žena použila – podle svého názoru asi nejhorší možnou nadávku knězi: „Ty, ty ... čerte!“ Pater zbrunátněl a otočil se, hotov k boji. Do dveří jsme ho museli doslova vtlačit. Za chvíli vychladl a bohoslužby už proběhly bez problémů.

Vzpomínka na pátera Josefa Smolu (jak jsme ho znali) – Vojtěch Matoušek

Do farnosti k nám po páteru Zahálkovi přišel usměvavý a dobrosrdečný páter Josef Smola, jako kdyby sem vždycky patřil. Vejvanovský kostel byl po dlouhé době, která církvi nepřála, ve špatném stavu. Tak jsem sehnal peníze a dali jsme se do nejnutnějších oprav. U práce se lidé nejlépe poznají, tak jsme se s páterem Josefem dobře seznámili. Byli jsme rádi, že k nám dojíždí a že patříme pod chrudimskou farnost. Byl tolerantní i k našim chybám a myslím, že k nám jezdil také rád. Vedl naši farnost až do doby, kdy byl přeložen do Heřmanova Městce. Několikrát jsem ho tam navštívil a zdálo se nám, že rozhodnutí biskupa o přeložení respektuje, ale že tam není tak šťastný. Při léčbě jeho těžké nemoci jsem ho navštívil v Hradci Králové ve FN a ačkoliv byl jeho stav velmi vážný, nepodléhal skepsi. Ani jsem nedoufal, že se vše v dobré obrátí a že se ještě setkáme při bohoslužbě v kostele. Po залечení i nadále vypomáhal v kněžské službě, kde bylo potřeba. K sestřičkám do Slatiňan a někdy i k nám do Vejvanovic, sloužil a snažil se pomáhat do posledních sil.

Spolu jsme se potkávali také v pěveckém sboru Slavoj. Zpívali jsme oba v „basu“, často jsme stáli vedle sebe. On měl dar správně nasadit a já se ho rád přidržoval.

S farníky jsme občas slavili nějaké výročí a svátky a byli jsme rádi, že tu byl s námi, a stále na něj rádi vzpomínáme.

Rozhovor o kněžství s otcem Jiřím při oslavě

nicích a ve Vračovicích, kde leží moji předkové, jsou pro mě důležité. Čím dál víc pro mě tato rodinná pouta znamenají. Na lidi, kteří mě ovlivnili v souvislosti s kněžstvím, jsem velmi rád zavzpomínal, když jsem měl 30. září mši svatou ve Sloupnici u příležitosti výročí mé primice.

2. Jaké byly úplné začátky Vašeho samostatného kněžského působení?

*Jako kaplan jsem začínal ve Vrchlabí u P. Stanislava Skalského. Všechno bylo nové, zajímavé, dělal jsem první pastorační zkušenosti. Učil jsem se sloužit mši, zpovídat, křtít, oddávat i pohřbívat, dělat přípravy, biblickou hodinu a další povinnosti. To samozřejmě nebylo bez chyb, ale novokněž je zpočátku háje-
ný.*

Rád na své první místo vzpomínám.

Novokněž o. Jiří v roce 1995

O tom, jak jste se rozhodl, pod jakým vlivem jste nastoupil kněžskou dráhu, o Vašich studiích, o dojmech z různých farností jsme s Vámi, otče Jiří, mluvili v minulém rozhovoru u příležitosti Vašeho životního jubilea. Dnes bychom byly rády, kdybyste trochu odkryl hloubku a rozsah kněžství, tak jak ho cítíte v různých dobách a stavech.

1. Nedávno jsme procházeli hřbitovy a slavili svátek Všech svatých a Památku zesnulých - Dušičky. Na koho jste ve vztahu ke svému kněžskému povolání vzpomínal?

Musím se přiznat, že v dušičkových dnech jsem vzpomínal spíš všeobecně na „své zemřelé“. Takový silný impuls k tomu pro mě představuje chalupa s rodinnými fotografiemi. Zde se narodil můj otec a já tam rád jezdím. Také hroby v Českých Heřma-

Primice ve Sloupnici

jeho vysvěcení před dvaceti pěti roky

Po roce jsem přišel do Hradce Králové na biskupství a k Panně Marii jako kaplan. Měl jsem také na starosti vysokoškolské. Toho jsem se nejdřív bál, ale nakonec na ta setkání velmi rád vzpomínám a s některými dodnes o sobě víme. Zažil jsem tam také přípravu návštěvy Jana Pavla II. v roce 1997. Trochu jsem na tu kolosální akci reptal, ale když papež přišel a promluvil, pochopil jsem hned, že ta přípravná štrapáce stálo za to. Koncem léta 1997 mě pan biskup poslal do Říma na pokračovací studia. Moc se mi tam v 36 letech nechtělo. Znovu začít! Nebylo to lehké, ale studium licenciátu v oboru systematická teologie – kristologie jsem za dva roky úspěšně zvládnul a vrátil se do Čech. Měl jsem za úkol dokončit studia a k tomu spravovat farnost Dolní Újezd u Litomyšle. Zde jsem vlastně poprvé začínal samostatně. Oporou mi byl zpočátku staříček P. Josef Čihák, můj předchůdce ve farnosti. Byl velkou osobností a mnoho jsem se od něj naučil. Spolu s farním společenstvím jsme hledali různé formy života farnosti, těch akcí bylo požehnaně. Pastorační bylo pro mě důležitější než studium, které jsem po dvou neúspěšných pokusech už nedokončil. Přesto jsem při té jedné farnosti dost působil v Hradci Králové, ať na biskupství nebo pak i na univerzitě. Těch cest z Újezda do Hradce bylo nepočítaně.

To je docela těžká otázka, nechtěl bych použít nějaké klišé, ale asi kdykoliv, když pocítím, že nekonám sám ze sebe, když vnímám, že mě Bůh používá.

4. Kdy jste naopak zažil nebo dokonce zažíváte pocit zklamání nebo bezradnosti?

Víte asi, že mám sklon k pesimismu, to už je povaha. Tyto pocity se u mě objevují poměrně často v různých souvislostech, ale snažím se je překonávat. Třeba tím, že o tom mluvím. Trápí mě třeba vyprazdňující se kostel. Hodně mi dalo zabrat všechno kolem opravy kostela, hlavně finanční kontrola, hrozba velkých finančních postihů a všechna ta jednání kolem toho.

5. Doba korona viru je velikou zkouškou pro všechny. Jak to zvládáte v tom nuceném osamění Vy – co je pro Vás nejtěžší, a naopak, co Vám tato doba darovala?

Přiznám se, že na jednu stranu jsem rád, protože je vše klidnější, není to takové hektické jako jindy. Ani větší samota mi nevadí. Nějaký sociální kontakt mám každý den. S kněžími jsme třeba udělali vikariátní setkání on-line. Ovšem prázdný kostel při mši svaté na mě v neděli působil už trochu negativně. Z opatrnosti nechodím na návštěvy, a to mi také začíná chybět.

3. Kdy jste cítil nebo cítíte nejsilněji smysl svého poslání?

pokračování na str. 6

Rozhovor o kněžství s otcem Jiřím

pokračování ze strany 5

6. Bůh nás neopouští, ale lidé někdy zapomínají. Čím může každý z nás alespoň trochu přispět k relativně normálnímu běhu farnosti? Jak Vám i sobě navzájem můžeme pomoci projít tímto náročným obdobím?

*Zažívám z vaší strany mnoho pozornosti, až mě to někdy zahanbuje. Za to vám moc děkuji, že si vzpomenete. Mám taková 4 pravidla na zvládání těžkých situací a myslím, že jsou vhodná i do této doby. **Odevzdávej své těžkosti Bohu v modlitbě. Hledej a buduj společenství s druhými jakýmkoliv vhodným způsobem. Žij přítomnou chvíli a svou povinností v ní. Nepohodlí nes s Kristem jako kříž.** Když se tím budeme řídit, pomůžeme sobě i druhým. Jinak jsem rád, když i v této době přijdete do kostela ke svátostem.*

7. Otče Jiří, v Chrudimi vedete své „stádce“ už víc jak deset let. Jistě jste zažil chvíle, kdy jste mezi námi cítil velkou odezvu, kdy jste se s námi opravdu mohl radovat z Božího milosrdenství, kdy jste cítil souznění a sounáležitost. Ale jistě přišly a přicházejí i chvíle opačné, jak se teď často říká, období frustrace, vyhoření. Prosím, zkuste zavzpomínat a ukázat nám, co bylo a je Vaší posilou, a na druhé straně, co Vám pomáhá překonat některé těžkosti...

Zažil jsem zde spolu s vámi mnoho krásného. Mohl bych vypočítávat více momentů, kdy jsem zažíval pocit štěstí a naplnění, třeba při slavení Velikonoc nebo při krásných zahraničních poutích nebo prostě při některých setkáních s vámi farníky. Za to vděčím Bohu i vám. Jsou jistě i chvíle těžší, patří však k životu. Job říká: „Dobro od Boha bereme a zlo brát nemáme?“ Jakýmsi záchranným balíčkem pro čas temný jsou ty čtyři výše uvedené body, ale přiznám se, že někdy ten nástroj zapomenou aplikovat. Největší posilou je pro mě s důvěrou v Boha především upřímná lidská blízkost, snad mohu říci kohokoliv. Pomáhá mi, když cítím přijetí...

8. Jak sám vidíte vývoj svého kněžství? S jakými pocity hledíte do budoucnosti?

Nechci přehánět, ale mohu potvrdit, že jsem knězem rád. Žasnu, že přes všechny mé nezralosti je Kristus se mnou. Žasnu nad tím, že mě používal a používá i přesto, že moje motivace nejsou vždy úplně čisté a bezvadné. Proto hledím do budoucnosti s pokojem. Pokud On je naší budoucností, nebude to jistě lehké, ale nemáme se čeho bát – viz citát z Řím 8 na jednom z epitafů v našem kostele (momentálně je půjčený do Brna).

9. A co naše církev? Změnily se za dobu Vašeho kněžského poslání poměry v ní?

1. 8. 2009 o. Jiří při nástupu do farnosti v Chrudimi

Věřím, že v tom zásadním, co se týká obsahu víry a morálky, ke změně nedošlo. Mohou se měnit důrazy a vysvětlování pokladu víry, ale podstata ne. Jinak celá společnost se proměňuje, a to má vliv i na nás v církvi. Myslím, že je třeba rozlišit to krásné a podstatné a toho se věrně držet, od toho, co není podstatou a měnit se může. Nelíbí se mi ani extrémní důraz na zachování vnějších forem třeba v liturgii, ani se mi nelíbí „samozvaní církevní učitelé“, kteří by vše, co bylo nosné a drahé generacím

Ptám se, přivedlo to nové zástupy k Bohu? Myslím, že je třeba hledat v měnícím se světě třetí cestu, vždyť sám Kristus „nepřišel zákon zrušit, ale naplnit.“

9. A na závěr trochu odjinud. Víme, že máte krásné koníčky. Při jakých činnostech najde kněz rovnováhu, utřídí si myšlenky a s modlitbou je nejbliž našemu Pánu?

Momentálně rád chodím do přírody, pokud je tepleji, tak rád jezdím na kole do lesa (čím dál víc u toho sice supím, ale snažím se). Na kole mi moc přemýšlet nejde, ale hlava je čistá až potom. Rád také po troškách pracuji ve svém volném čase na chalupě. Tam tak zhruba udržuji zahradu, připravuji topení a dělám drobnou údržbu. Také rád něco pěkného občas vyfotím. Trochu teď zanebávám výrobu nožů, ale jeden už mám na stole, jen se do toho pustit.

A tady je...

První svaté přijímání dětí v chrudimské farnosti 11. 10. 2020

světců, vyhodili na smetiště. Jinde se už mnoha vzácných věcí v církvi zbavili.

Milý otče Jiří, děkujeme, že s námi sdílíte některé své názory, pocity, zážitky, prostě kus svého života. Děkujeme Vám za nás všechny, Vaše ovečky, a připojujeme vřelou modlitbu za všechny Vaše budoucí kroky.

KM + EV

Varhanní pozitiv Chrudim

nástroj v Královéhradecké diecézi a jeden z nejstarších u nás.

Nástroj byl před rokem 2000 umístěn v oratoři našeho farního kostela NPM, kde jsou nyní píšťaly ke třetímu manuálu našich velkých varhan. Patrně dříve sloužil mj. jako tzv. chórové varhany.

V roce 2000 byl na dvacet let zapůjčen do Městského muzea v Králikách a díky tomu byl za prostředky tamních donátorů zcela restaurován. U nás bude nyní nejprve na nějaký čas zapůjčen do Muzea barokních soch, kde nahradí podobný mladší nástroj, rovněž letos vrácený jinam. Pokud dojde k vytvoření odpovídajícího výstavního (víceúčelového) prostoru v souvislosti s možným čerpáním norských fondů, mohl by se tento zcela unikátní vzácný nástroj vrátit zpět do farního kostela.

T. Židek

Poděkování Pavlu Pudilovi

Pavel Pudil, kterému chceme ze srdce poděkovat za přenosy mší svatých z kostela Nanebevzetí Panny Marie znovu v době podzimního lockdownu způsobeného epidemií nemoci covid – 19. Pavle, vážíme si Tvé práce a děkujeme, že se na Tebe můžeme spolehnout.

Za všechny farníky Marelovi

Výlet s několika vítězstvími

Přestože je v současné době běh věcí často určen podmínkami a omezeními veskrze epidemickými, prožili jsme

v rámci našeho společenství v měsíci říjnu slavnost prvního přijímání skupiny dětí. Příprava probíhala již od začátku

Výlet s několika vítěztvími - pokračování ze str. 9

roku 2020 a slavnost jako taková byla předepsána na měsíc červen, ale nakonec nezbylo než se pokusit vše dotáhnout ke zdárnému konci na podzim.

Součástí přípravy byl i katechetický výlet, který otec Jiří naplánoval do krásné přírody údolí řeky Doubravy v blízkosti přehrady Pařížov na 3.10.

Pán Bůh nám dopřál pěkný slunečný, ale větrný den, den, kdy naše děti dělaly další radostný krok na své pouti s Bohem a k Bohu, den, kdy k Pánu odešel bývalý dlouholetý chrudimský děkan p. Smola. Pro autora tohoto článku, jemuž otec Josef pokřtil dva syny, šlo o připomenutí skutečnosti, že čas běží, že generace přicházejí a odcházejí a že je nesmírně důležité předávat naději a víru jako malý křížek na krku stále dál.

Putování bylo uvozeno různými hrami, které velmi pěkně dokreslovaly duchovní rozměr slavnosti, ke které vše směřovalo – děti společnými silami valily lesem pneumatiku od automobilu (neseme si s sebou své hříchy, které nás tíží, zdržují a špiní), umyly si ruce říční vodou (lítost a svátost smíření mohou duši očistit), za pomoci šikovných otců stloukaly kříž, hledaly v určeném prostoru uschované papírky s větami věčného příběhu, který pak sestavily do souvislého textu, bojovaly s Amalečany (nic nevadilo, že autor tohoto článku, poctěn neinformovanou důvěrou otce Jiřího, vyvedl amaleckého válečníka na skále jako křížence chocholouše a Golema, spíše hrozilo, že když otec Jiří osobně jako průzkumný rozvědčík - Mojžíš vyznačoval zdviženými rukama dětem směr útoku, považovali někteří z armády Izraelitů za Amaleka právě jeho – našťásti v tu chvíli poklesly ruce Mojžíšovy

a Amalek nabyt v bitvě na chvíli vrchu.....) a zkusily si vlastnoručně vyrobit hostii (zde mělo větrné počasí negativní vliv na teplotní a jiné technologické parametry výrobní linky, jež se sestávala z plynového vařiče a lisu na hostie, což vyústilo v poměrně značné procento chybovosti k odpovídajícímu gaudiu dětí, které vadné vzorky obratem zkonsumovaly...).

A protože ke svátostem smíření a eucharistie patří i pravá, skutečná lítost, byla nám dodána i tato – otec Jiří vybral pro slavení závěrečné mše svaté poměrně exponované místo na skalce vysoko na korytem Doubravy (kdyby to viděly některé útlocitnější babičky...) a v jednu chvíli vypadl Filípkovi Novotnému omylem z ruky proutěný košík a nezadržitelně se sesunul z prudkého srázu na místo, kde jej nebylo možno zachránit. Filípek litoval opravdu upřímně a oba přítomní rodičové jej utěšili, a dokonce mu odpustili, protože bez toho, jak víme, by to nešlo.

Mše svatá byla krásná, svěží vítr pohyboval korunami stromů, chvění se přenášelo do kmenů, do mechu pod stromy a pevně doufám i do srdcí přítomných. Vzpomněl jsem si na svého dědečka, který sice rozhodně nebyl přeborník v návštěvách kostela, ale kdykoli se procházel Vysočinou a mohl prožít společný dech člověka, přírody a Boha, věděl, myslím, hluboko v duši, jak se věci mají. Kéž si i ty naše děti ponesou v sobě něco z onoho dne a ze svátosti eucharistie, kterou mohly poprvé stavět 11.10. Díky Bohu, otci Jiřímu a všem rodičům za to, že jsme to společně zvládli!

Vojtěch Pilarš

První svaté přijímání očima rodičů

Jak okomentovat a popsat tuto slavnost? Budou na to naše slova stačit?

Jak to vidím já, rodič ...? Přijde mi to jen pár dnů zpět, kdy já jsem tam stála před oltářem a účastnila se svého prvního svatého přijímání. Vždyť je to jen chvilka, kdy jsme děti nesli ke křtu a ony přijaly tak svou první svátost. A už ten čas utekl a teď už děti postoupily k dalšímu stupínku. Zrovna naše obě děti přijaly právě křest od otce Jiřího a jsou velmi rády, že je provází i v tomto „zvláštním“ čase, za to velké díky.

Jeden z bodů, který je zaujal, bylo, kolik si mohou pozvat hostů. Nejdříve smutnili, neboť zjistili, že žádné tety, strejdové, ani další příbuzní, blízcí přátelé nebudou moci zasednout v kostele. Pak přišly na to, že všem pošlou odkaz, aby tímto způsobem mohli být všichni s námi všemi ... a najednou nás tam bylo mnoho. Za to patří velké díky všem, kteří zorganizovali, připravili, nastavili a vysílali.

A jak jsme se chystali na „ten“ den? Když jsme se připravovali, chodili na setkání na faru, ... pomalu krok za krokem, ... slovo za slovem, ... přicházel i k nám ten slavnostní okamžik, ten moment, kdy bude udělán další krok

v našem putování životem. Když přišel „svatý“ výlet, děti si ho užily jak dlouho nic jiného. Díky i tomu, kdo měl ten nápad uskutečnit tuto akci.

A poté ... prakticky jsme odložili sběračku z polévky, která bublala na sporáku, vypnuli jsme troubu s připraveným slavnostním obědem, pračka už doprala, tak to je přeci hned pověšené a ty domácí úkoly, to už zvládáme mamky všechny ... matika, vyjmenovaná slova, chemické vzorce, fyzikální zákony a kdo si bude přát, klidně i anglicky a k tomu přehrajeme něco na piano ... to sypeme z hlavy. I za to díky, vždyť to patří také k našemu životu a možná právě v tomto čase nacházíme „čas“ na věci, které jsme odkládali a říkali si, až jednou.

A ten Den! Den s velkým „D“. Jako kdyby děti cítily to „něco“, tu slavnost okamžiku, nejen atmosféru v kostele, otce Jiřího, nás blízké a právě „Jeho“. Boha, který k nim přicházel při jejich svatém přijímání. I když s námi fyzicky nebyli všichni, díky internetu se zúčastnili. I když byl a je ten „zvláštní“ čas, měli jsme tu příležitost a umožnili jsme dětem dozvědět se něco nového a „skoro přijmout“ tu jejich čerstvě upečenou hostii.

pokračování na str. 12

První svaté přijímání očima rodičů

Děkujeme za vše a jsme vděční, že nás Bůh provází, pomáhá nám, vede naše kroky, ... Jsme velmi rádi, že i „On“ je součástí našeho života.

Jitka Čermáková

Po dvou letech, v nelehké době, započala se opět příprava na první svaté přijímání.

Natěšená skupina dětí plná očekávání, a že jich tentokrát nebylo málo, začala se v lednu scházet každé nedělní odpoledne na faře za doprovodu nás rodičů, kteří jsme se zde často začali vídat již podruhé, nebo potřetí...

Netrvalo dlouho a přípravu začaly provázet nesnáze kvůli stále více se šířícímu koronavirovému viru... a to byla teprve první vlna, tehdy nikdo ještě netušil (nebo mož-

ná tušil), že do přípravy zasáhne i vlna druhá...

A tak tedy od ledna děti ve farním sále přijímaly z laskavého výkladu otce Jiřího vše, co potřebují před prvním přijímáním vědět a znát, aby pochopily celou cestu, která vede k té velké události... Kdy ony dojdou až na její konec a samy budou moci poprvé přijmout Tělo Páně... což je začátek cesty další, mnohem delší...

Zvědavé děti se hlásily, přemýšlely, diskutovaly a kluci i děvčátka se těšili na závěrečné hry, nejvíce na hru se svíčkami, kdy si je děti navzájem sfukují zapálené... Ale už na jaře foukat nemohly, ústa všech zakryly roušky. Začala se zavádět opatření, která zasáhla i přípravu a ta se musela přerušit kvůli zákazu shromažďování...

Ještě předtím se děti stihly seznámit s průběhem svátosti smíření a v červnu svou první svátost smíření zažít. Některé děti s úsměvem, jiné s nervozitou, v ruce se složeným papírem, který skrýval jejich tajemství a malé hříchy, vydaly se poprvé do zpovědnice...

Nastal čas letních prázdnin, během kterých jsme se nevidali...

V září jsme se začali scházet nanovo. Ale nesnáze na sebe opět nenechaly dlouho čekat... Některá sezení se musela vypustit a děti tak přišly o poslední večeri Páně. Nesesedly se u mísy skopové pečené s nekvašeným chlebem jako kdysi Ježíš a jeho učedníci...

Naštěstí se podařilo uskutečnit krásný farní výlet...

Od té doby ve mně kromě radostného očekávání na první svaté přijímání

První svaté přijímání očima rodičů

Alžběta Židková

našich dětí přetrvávaly i obavy, jak vše dopadne. Nově vydaná opatření zakazovala i návštěvu kostela ve větší skupině, a tak se celý termín příprav zkrátil o týden. Děti znovu prožily svátost smíření a pak již nastal jejich velký den...

Apolenka Židková

Holčičky v bílých šatech a slavnostně oblečení chlapci s bílou květinou kráčející k oltáři, aby je otec Jiří představil těm, kteří mohli do kostela, a těm, kteří celou slavnost sledovali v přímém přenosu. Čtení z Pisma, zapálené křestní svíce a obnova křestního slibu... Přímluvy a homilie otce Jiřího. Obětní průvod. A pak už samotné první přijímání. Ten

velký okamžik, konec té cesty, která znamenala přípravy, a začátek té další cesty, po boku Boha... Dárek od otce Jiřího a dárek otci Jiřímu. Požehnání. A závěrečné foto před kostelem...

Sledovala jsem celou slavnost zpoza hleďáčku fotoaparátu. Radost mísila se ve mně s lítostí. S lítostí nad tím, že celá slavnost probíhá v nouzovém stavu, že děti nevcházely do kostela v průvodu, že jim jejich úsměvy na tvářích musely celou dobu zakrývat roušky, že z kůru nezněl zpěv, že v obětním průvodu nenesly děti své dětské dary a také že celou slavnost nezavršila hostina na faře. Zkrátka že to všechno nemohlo být se vším všudy, jako před dvěma lety... Ale bylo tam to nejdůležitější. Tajemství víry a Bůh, jehož Tělo děti poprvé přijaly. Ne s lítostí, že jim v ten den něco chybí, ale naopak s radostí, že jim do života něco nového vstupuje. A bude to provázet jejich další kroky. S radostí z jejich první hostie, která je spojila s Bohem. S radostí, že je po cestě k této velké události provázel otec Jiří, kterému patří díky. A také s radostí, že ačkoliv nebude hostina na faře, čeká na ně hostina doma 😊

Ivana Smetanová

Janička Johanidesová

Anketa – první svaté přijímání

Byl to krásný okamžik. Moc se mi to líbilo. Jsem ráda, že jsme to stihli.

Ten „svatý“ výlet byl také prima. Mši máme spojenou s kostelem, nyní i s našim počítačem. A pan farář a všichni kolem pomohli, abychom se vydali na takový krásný výlet přírodou a poznali mimo jiné, i jak se pečou hostie. Jen udělat mši svatou v přírodě je opravdu krásna.

Když jsem stál v kostele, byl jsem hrdý.

Když jsem četla první čtení, tak jsem byla moc ráda, že jsem to mohla číst.

Přišlo mi to hrozně rychle.

Mamka říká, že je skvělé, že tam mohla být kamera a online přenos. My jsme to totiž poslali naši tetě, strejdovi, našim moc dobrým známým v cizině. Ti cizinci sice nerozuměli řeči (jednotlivým českým výrazům), ale viděli nás. Teta zase volala našim sestřenicím a všechny to sledovaly v přímém přenosu. Prý si také připomněly své zážitky, když ony byly u prvního svatého přijímání.

Jituška a Ondrášek Němcovi

Nejvíce se mi líbilo, když jsme přijímali Krista Ježíše. Když jsem před tím četla svoji přímlovu, rozezněl se mikrofon a já jsem se hrozně lekla. Byla jsem moc ráda, že pašká, od kterého jsme si my děti zapalovaly všechny svíčky, držel můj tatínek.

Viktorka Pilařová

„Moc se mi líbilo na výletě před přijímáním. Líbilo se mi, jak jsme pekli hostie a jak otec Jiří sloužil mši v lese nad přehradou...“

A přímo k přijímání: „Když jsem přišla do kostela, dali mi květinu. Pak šel průvod k oltáři a dali jsme květinu do vázy

a otec Jiří nás představil. Taky jsme četli přímlovu. Moje přímlova byla: Prosíme tě za přírodu a celé stvoření. Zapálili jsme si křestní svíčku. Pak jsem se těšila na přijímání a na první hostii. Měla jsem dobrý pocit, když jsem šla na řadu, a těšila jsem se, až budu mít svou první hostii.

A pak jsme od otce Jiřího dostali knížku na památku. Taky my jsme dali panu faráři dárek. A pak jsme se vyfotili před kostelem a rozešli jsme se domů.“

Zuzanka Smetanová

Líbilo se mi, že jsme byly jako nevěsty. A taky mi bylo hezky, že mi Ježíšek odpustil hříchy.

Alžbětka Židková

Všichni jsme měli hezké šaty a já jsem se cejtila krásně, jako kdybych už byla hodně hodná.

Apolenka Židková

Mé první přijímání otevřelo další dveře na cestě do nebe. A byla to velká zábava, protože jsme měli toho nejlepšího vikáře na světě. Ten den, kterej bylo 1. svaté přijímání, byl pro mě tím nejlepším na světě.

Maruška Johanidesová

Vzpomínka na léto

Elberadweg 2020

Letošní trasa Elberadweg byla více „baby-friendly“ než ta loňská. Nečekaly nás totiž hory, ale jen mírně zvlněná ro-

vinka polabské nížiny. Opět jsme nocovali pod stany v kempech a dny za příjemného letního počasí trávili v sedlech kol. Ale jen nalehko, neboť veškerou bagáž nám vezla nepřehlédnutelná, nepřeslechnutelná a nepostradatelná (a myslím, že i nafukovací – vzhledem k tomu, co všechno pobrala) Petrova „vejtraska“ Máňa.

Tentokrát jsme na kolech strávili jen 3 dny. V úterý 18. srpna večer jsme Petrovi a Máně světili své stany a všechno vybavení na následující dny. Ve středu ráno po mši jsme pak vyrazili přes Sobětuchy, Bylany (díky, pane prodavači, za oplatky:-)) a Bezděkov do kempu Buňkov v obci Břehy. První rozbíjení stanů, koupání...

Následující den ráno pak opět balení a odjezd. První větší zastávka nás čekala u Semínského akvaduktu, kde jsme měli mši svatou. Před polednem nás pak vítaly Kladruby nad Labem. Zde jsme samozřejmě nemohli jen tak minout hřebčín. Potom jsme už bez větších zastávek jeli do kempu Marina v Týnci nad Labem.

V pátek ráno zase balení a vzhůru do sedel! No, vlastně ne tak rychle, kousek za kempem (u ČOV :-)) jsme na břehu Labe opět slavili mši sv. A pak už tedy směr Kolín! (Tato část byla snad nejhezčí, protože vedla přímo po březích Labe. A svítlo slunce. Bylo prostě nádherně.) V Kolíně jsme sjeli z Labské stezky a zastavili se na chvíli smočit v bývalém pískovém lomu Hradištko. Odtud jsme se vydali do Sendražic, kde nás čekalo svezení po Kolínské řepařské dráze. A pak poslední část cykloputování do Veltrub na vlak (kola jsme naložili do vejtrasky) a hurá domů!

Díky Novákům, Vtípilům, Schejbalům a Tetřevům za organizaci, Petrovi N. za doprovodný servis a zajímavé informace o viaduktu, kapličce apod., otci Jiřímu za mše sv. a Pánu Bohu za pěkné počasí, že se nikomu nic nestalo, a za fajn lidi.

Tak zase za rok!

BN

Modlitba ke Kristu Králi

Přijď, Pane Ježíši Kriste, uznávám Tě za Krále světa.

Všechno, co bylo stvořeno – pro Tebe je stvořeno.

Jednej tedy se mnou podle svého práva.

Obnovuji svůj křestní slib:

Odříkám se zlého ducha, i všech skutků jeho i vši pýchy jeho.

Slibuji, že budu žít jako řádný křesťan.

Zvláště se zavazuji, že vše vynaložím,

aby zvítězila práva Boží a Tvé svaté Církve.

Božské Srdce Ježíšovo, obětuji Ti své nepatrné skutky,

aby všechna srdce uznala Tvé svaté království a

aby zavládl Tvůj pokoj na celém světě.

Amen.

Uzávěrka příštího čísla farního občasníku je 17. 1. 2021. Své příspěvky můžete zasílat na adresu kajmar@chrudim.cz. Salvátor č. 58 vyjde 31. 1. 2021.

Salvátor č. 57 listopad 2020

Neprodejné

Vydává:

Římskokatolická farnost

Arciděkanství Chrudim

Školní nám. 56, 537 01 Chrudim

Tel.: 469 622 029

email: farnost@farnost-chrudim.cz

www.farnost-chrudim.cz

číslo účtu: 1141055309/0800